

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01

Sărbătorirea împlinirii a 24 de ani de la

Reîntregirea bisericească

În 21 octombrie a. c. s-au împlinit, după cum știm, 24 de ani de la Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române. Importanța multilaterală, de negrăit a acestui act o cunoaștem cu toții și acest lucru a fost subliniat, sărbătorește, și în acest an.

Astfel, sîmbătă, în 21 octombrie a. c., la Catedrala Reîntregirii din Alba-Iulia s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă de către P. S. Episcop-vicar Visarion, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi de la Sibiu și Alba-Iulia, cu care prilej s-au înălțat rugăciuni de mulțumire Părintelui nostru ceresc, care a ajutat credincioșilor români să-și realizeze dorința de-a fi iarăși una în sînul aceleiași Biserici străbune, Biserica Ortodoxă Română, împlinindu-se astfel și voia Mîntuitorului Iisus Hristos, care s-a rugat cu atîta căldură în preajma patimilor Sale „ca toți să fie una” (Ioan 17, 21).

La sfîrșitul Sf. Liturghii, P. S. Episcop-vicar Visarion a rostit un bogat cuvînt de învățătură în care — plecînd de la cuvintele Mîntuitorului: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 32), după ce face o prezentare a importanței actului Reîntregirii din octombrie 1948 și a adevărului istoric că „flacăra și dorința vie după unitatea spirituală a tuturor credincioșilor români din Transilvania în Legea ortodoxă românească nu s-a stins niciodată” — zăbovește asupra celor șapte încercări mai vădite de reîntregire bisericească și anume: În anul 1707—1711, în timpul răscoalei lui Rákoczy, cînd mitropolitul unit Atanasie a fost înlăturat; în 1744 sub episcopul martir Inocențiu Micu; în 1798 cînd grupuri din ambele Biserici, ortodoxă și unită, intenționau să aleagă un singur ierarh; în 1848; în 1869—1870 cînd s-a intenționat încorporarea Bisericii Blajului în așa-numita autonomie catolică maghiară; în 1912 cînd s-a înființat episcopia greco-catolică de Hajdudorog și cînd au fost treceri masive la Ortodoxie și în 1918 cu prilejul unirii Transilvaniei cu România.

La agapa care a urmat, au vorbit: P. C. vicar Traian Belășcu și P. Cuv. arhim. Em. Birdaș.

Din cadrul acestei festivități au fost expediate telegrame omagiale P. F. Părinte Patriarh Justinian, Domnului Prof. Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului Cultelor, și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

De asemenea, în Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu de pildă pe plan parohial aniversarea Reîntregirii bisericești a fost sărbătorită Duminică, 22 octombrie a. c., cînd s-a cuprins și din slujba Sfinților români: Visarion, Sofronie și Oprea.

La timpul potrivit din cadrul Sf. Liturghii, C. preoți au rostit cîte un cuvînt de învățătură, pregătît după unele îndrumări date de la Centrul arhiepiscopesc.

Așa spre exemplu în partea introductivă s-a arătat faptul că poporul român a apărut în istorie ca un tot unitar, atît sub raport etnic, național, cît și sub raport religios, credința sa ortodoxă avîndu-și începuturile chiar de la Sfinții Apostoli, știindu-se că Sf. Apostol Andrei a predicat în Dobrogea noastră de astăzi, iar Sf. Apostol Pavel și ucenicii săi s-au apropiat mult de meleagurile noastre. Credincioșii români au rămas mereu una în Legea lor ortodoxă, care le-a ajutat în chip vădit în a face față multelor involburări istorice peste care au trecut; i-a mîngîiat în vreme de restriște și le-a sădit nădejdea în vremuri mai bune.

În tratare s-a subliniat faptul că „Unirea” din 1698—1701 a fost rodul condițiilor sociale și

naționale extrem de grele în care viețuiau românii transilvăneni, în frunte cu preoții lor, care erau întîlniți păzind giștile grofilor, iar iarna întrețineau în cocioabele lor cîinii de vînătoare ai acestora. Această situație a exploatat-o stăpînirea habsburgică catolică de la Viena, care, prin presiuni și făgăduieli neîmplinite, a reușit să atragă, formal ce e drept, o parte dintre români la „Unirea” cu Biserica Romano-Catolică. Marele nostru istoric N. Iorga a intuit foarte bine această realitate, precum și modul cum s-a înțeles „Unirea” de către cei ce au semnat-o, cînd zice: „Nu se poate, din partea unor clerici, o mai vădită urmărire a interesului material, o mai mare neîncredere față de aceia cărora le întind mîna spre unire și o mai mare iubire pentru rosturile îndătinute, de care în ruptul capului nu se pot despărți, ale vechii Biserici în care trăiesc neam de neamul lor.”

Așa se explică și faptul că lupta împotriva „Unirii” și pentru păstrarea unității de credință s-a declanșat imediat după 1700, „Unirea” fiind salvată de tunurile stăpînitorilor străini, care aveau tot interesul să ne dezbine pentru a ne slăbi și a ne deznaționaliza. Asupra acestui lucru avertiza și mitropolitul Andrei Șaguna, care spune în „Memoriile” sale că „toată manevra ultramontanilor (episcopatul catolic din acea vreme) merge într-acolo, ca să provoace dezbinare în națiune, ca să nu putem lucra cu puteri armonice, pentru cîștigarea de drepturi naționale egale”.

S-a arătat și aceea că lupta pentru unitate a costat pe credincioșii noștri, între altele, și dărîmarea sau incendierea a peste 150 de mănăstiri și biserici, care ne-ar face astăzi multă cinste și care ar grai și ele despre trecutul nostru pe aceste plaiuri. În această privință P. F. Părinte Patriarh Justinian spune: „Moșii și strămoșii noștri — fie că au trăit dincoace sau dincolo de Carpați — au fost și au rămas neclintiți în Legea Ortodoxă

pe care au apărut-o, mergînd pînă la jertfa vieții lor. Sfinții mucenici români pe care-i sărbătorește Biserica noastră astăzi: Visarion, Sofronie și Oprea, ca atîta alții — cunoscuți sau necunoscuți — sînt dovada nedezmințită că noi am fost și am rămas ortodocși.”

S-a menționat de asemenea că au fost multe încercările de refacere a unității noastre de credință, precum și aceea că credincioșii români din ambele „strane” au acționat unitar cînd a fost vorba de interesele superioare ale poporului român, subliniindu-se totodată că Reîntregirea bisericească din octombrie 1948 a fost un act al voinței clerului și credincioșilor foști greco-catolici, precum și rodul condițiilor de libertate făurite în țara noastră după 23 August 1944, cînd poporul a fost liber să-și spună părerea și să-și realizeze dorința sa de unitate bisericească și patriotică.

Nu s-a uitat să se scoată în lumină și aceea că prin Reîntregirea bisericească a dispărut dezbinarea între frații de aceeași limbă și credință, că s-a instaurat un alt climat în parohiile dezbinat altădată, de pace și armonie frățească, precum și aceea că poporul nostru a cîștigat noi forțe în unitatea sa spirituală și în munca sa de construire a unei vieți mai bune. S-a amintit cu acest prilej și de făgăduința solemnă ce s-a făcut de către participanții la Marea Adunare obștească de la Alba-Iulia din 21 octombrie 1948, cînd s-a declarat că „de azi înainte sîntem și vom rămîne pururea una în credința dreptmăritoare, una în slujirea statornică a poporului nostru și una în ascultarea leală a comandamentelor de viață nouă ale scumpei noastre patrii.”

Ținîndu-se cont de asemenea fapte și desigur de încă alte multe, în încheiere C. preoți au făcut aplicări la situația locală din parohii, subliniind pe concret binefacerile actului Reîntregirii și necesitatea ca el să fie pe deplin consolidat sub toate aspectele, înlăturîndu-se adică, dacă mai este cazul undeva, orice forme exterioare, limbașul de exemplu sau înfățișarea bisericilor noastre, care ne-ar mai reaminti de dezbinarea de altă dată.

Gb. P.

Sfînta Taină a Botezului

Cea dintîi — în ordinea primirii lor de către credincioși — dintre Sf. Taine este Sf. Taină a Botezului, ușa de intrare în Biserică. Botezul este acea Sf. Taină, prin care se împărtășește celui botezat curățirea de toate păcatele sale (atît de cel strămoșesc cît și de orice alt păcat personal) și intrarea în starea de har, în comunitate de viață cu Iisus Hristos. Scufundarea în apa Botezului însemnează moartea față de păcat a celui botezat, iar ieșirea din acea apă, învierea sau nașterea din nou, la o viață nouă.

Învățătura Bisericii noastre despre Botez are temeuri biblice directe și indirecte. Cele mai de seamă din acestea se prezintă în felul următor:

1. Botezul creștin nu poate fi confundat cu botezul Sf. Ioan Botezătorul, pentru că între ele există o deosebire esențială. Această deosebire este mărturisită de: a) Sf. Ioan Botezătorul: „Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine... vă va boteza cu Duh Sfînt și cu foc” (Matei 3, 11); b) Mîntuitorul: „Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfînt, nu mult după aceste zile” (F. Ap. 1, 5); c) Sf. Ap. Pavel: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunînd norodului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adică în Iisus. Și auzind ei (ucenicii din Efes cărora li s-a adresat), s-au botezat în numele Domnului Iisus” (F. Ap. 19, 4—5).

Din toate aceste texte rezultă că între cele două botezuri există o deosebire foarte mare: pe cînd botezul Sf. Ioan Botezătorul este un simplu simbol (numai „cu apă”, adică numai în extern), Botezul Domnului este o Taină („cu Duh Sfînt și cu foc”).

De aceea, Sf. Scriptură folosește expresii deosebite pentru cele două botezuri. Astfel, expresiile „a se boteza în Hristos” (Gal. 3, 26; Rom. 6, 3) și „a se boteza în numele lui Hristos” (F. Ap. 2, 38; vezi și 8, 12, 16; 10, 48; 10, 5) însemnează: a se boteza cu Botezul creștin, pe cînd botezul săvîrșit de Ioan Botezătorul era numit „botezul lui Ioan” și „botezul pocăinței” (Ioan 3, 22—23 și 4, 1—2), adică al cîinței pentru păcatele săvîrșite și al hotărîrii de a nu mai păcătui.

2. Botezul creștin este o Sfîntă Taină și nu un simplu simbol. Pe cînd botezul „cu apă” al Sf. Ioan a fost un simplu simbol, adică o lucrare văzută care închipuia curățirea de păcate a celui botezat, Botezul creștin este o Sfîntă Taină, adică o lucrare văzută, săvîrșită de o persoană care are darul Preoției și prin care se împărtășește darul cel nevăzut al Sf. Duh.

Ca atare, lucrările lui sînt următoarele: a) Curățirea de păcatul lui Adam și de toate păcatele personale de pînă la Botez, plus îndreptarea sau sfințirea celui botezat (I Cor. 6, 11; F. Ap. 2, 38; 22, 16; Ioan 3, 5—7); b) Renașterea spirituală a

(Continuare în pag. 4)

Păcatul clevetirii sau al vorbirii de rău

Porunca iubirii aproapelui (Matei 22, 38), precum și virtutea dreptății ne impun nouă creștinilor datoria de a purta grijă nu numai de persoana aproapelui nostru, ci deopotrivă și de bunurile sufletești și trupești ale acestuia și îndeosebi de onoarea și bunul nume al lui. Așadar, fiecare creștin are datoria de a recunoaște și de a prețui onoarea aproapelui său, precum și de a i-o apăra atunci când aceasta îi este vătămată de cineva, după îndemnul Sf. Apostoli Petru și Pavel: „Dați tuturor cinste, iubiți frația...” (I Petru 2, 17) și: „Iubiți-vă cu dragoste frațească unii pe alții, luând înaintea unuia altuia cu cinstirea” (Rom. 12, 10).

Din nefericire și nu spre lauda noastră, unii creștini uită de aceste datorii față de onoarea aproapelui, păcătând în mod direct împotriva acesteia, prin așa-numitul păcat al clevetirii sau al vorbirii de rău. Desigur, n-o fac aceasta totdeauna din invidie, din răutate sau din dorința expresă de a micșora ori de a distruge onoarea acestuia, ci adeseori din nechibzuință, din limbujie sau chiar dintr-o judecată nedreaptă asupra lui.

Clevetirea, vorbirea de rău sau hula aproapelui poate fi de mai multe feluri, și anume: insulta sau ofensa, calomnia și defăimarea. În cele ce urmează, ne vom ocupa de fiecare dintre acestea.

1. Insulta sau ofensa este disprețuirea aproapelui nostru, exprimată prin grai viu, gesturi, fapte sau prin scris, de obicei manifestată în prezența fizică a acestuia, iar uneori în prezența sa morală. Acest păcat este cu atât mai greu, cu cât s-a comis în fața unui număr mai mare de persoane prezente.

Insulta poate lua și forme mai ușoare. O astfel de formă este reproșul, atunci când el constă în aducerea aminte într-un loc sau într-un moment nepotrivit, a unor binefaceri sau servicii făcute acestuia, pentru care însă el nu s-ar fi arătat suficient de recunoscător față de cel ce i le-a făcut.

Cu totul condamnată este insulta, care constă în menționarea disprețuitoare a unor defecte corporale ori chiar spirituale, pentru care aproapele nu are nici o vină, fie din pricină că s-a născut cu ele (de ex. cineva e schiop, chior, ghebos, cu o inteligență redusă, fricos etc.), fie că le-a dobândit datorită unor accidente.

Tot insultă se consideră și blestemul, care constă în invocarea numelui lui Dumnezeu în scopul de a pricinui un rău cât mai mare aproapelui. Blestemul e cu atât mai condamnat, cu cât el nu atinge numai onoarea aproapelui, ci este și o manifestare a urii față de el.

Orice insultă este un păcat de moarte. Insulta adresată părinților, fraților, superiorilor ierarhici și îndeosebi celor bisericesti, e cu mult mai gravă decât cea adresată unor persoane cu care cel ce insultă nu se află în relații speciale. O astfel de insultă e oprită în mod direct de Sf. Scriptură: „Pe judecători să nu-i grăiești de rău și pe căpeteniile poporului tău să nu-i hulești” (Ex. 22, 28), text pe care îl reproduce și Sf. Apostol Pavel (F. Ap. 23, 5).

2. Calomnia este punerea unor fapte rele în sarcina aproapelui, pe care în realitate el nu le-a săvârșit, precum și exagerarea unor greșeli ale acestuia, ori contestarea pe nedrept a unor însușiri morale ale lui, sau chiar mistificarea intențiilor sale bune.

Calomnia este un păcat greu, deoarece în același timp el e îndreptat împotriva adevărului, împotriva dreptății și împotriva iubirii față de aproapele. Uneori calomnia constituie o adevărată ucidere morală a aproapelui, de aceea Sf. Scriptură o condamnă aspru: „Nu vă grăiți de rău unul pe altul, fraților! Cel ce grăiește de rău pe fratele său, grăiește de rău legea și judecă legea, iar dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii, ci judecător” (Iac. 4, 11).

Calomnia e cu atât mai condamnată, cu cât izvorăște din ură față de aproapele, sau din dorință de răzbunare; urmările ei sînt: dușmănia, învrăjbirea, certuri și scandaluri, răzbunarea. De aceea, Psalmistul se roagă: „Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele! Nu lăsa inima mea să se abată la cuvinte viclene...” (Ps. 140, 3—4).

3. Defăimarea este darea în vileag neîndreptătită a unor greșeli ale aproapelui, care n-au fost cunoscute pînă atunci de cei în mijlocul cărora trăia, dar pentru care acesta s-a pocăit în trecut sau a primit pedeapsa corespunzătoare la timpul său. Ea este cu atât mai condamnată, cu cât pornește din invidie, ură sau din dorință de răzbu-

nare sau de subminare pentru interese personale, și nu din limbujie ori din vorbărie ușuratică. Ea este în același timp un păcat împotriva dreptății, iubirii și cumpătării în vorbire.

Nu constituie însă defăimare darea în vileag a unor greșeli reale ale aproapelui, în cazul în care, prin tăcere, s-ar aduce grave pagube morale sau materiale colectivității. Tot așa nu constituie defăimare darea în vileag a greșelilor unor copii față de părinții lor, care nu cunosc purtarea rea a copiilor lor, dacă aceasta se face în vederea îndreptării acestora.

Datoria ce se impune tuturor celor ce au săvârșit unul sau altul dintre păcatele de care ne-am ocupat mai înainte este să restabilească onoarea aproapelui, știrbită prin acestea. Astfel, în cazul insultei, ofensatorului își va cere iertare de la cel pe care l-a insultat — în particular sau de față cu cei ce au fost prezenți cînd l-a ofensat — în cazul calomniei, va retracta neadevărurile răspîndite, oral sau în scris, după cum a calomniat pe

aproapele, iar în caz de defăimare, va recunoaște vrednicia morală a celui defăimat, ca și greșala proprie pe care a făcut-o prin defăimare.

Din cele de mai sus rezultă că indiferent de forma pe care o ia clevetirea sau vorbirea de rău a aproapelui, ea este un păcat de moarte, fiind egală în unele împrejurări cu o adevărată ucidere morală a aproapelui nostru. Dată fiind gravitatea acestui păcat, datoria noastră este să ne ferim de el, iar în cazul că l-am săvârșit, să ne recunoaștem greșala și să restabilim cât mai repede cu putință onoarea aproapelui nostru lezată pe nedrept. Căci, precum ne învață Scriptura, „grăitorul de rele dă pe față lucruri de taină, iar omul cu duhul cumpănit le ține ascunse” (Prov. 11, 13). De aceea, fiecare dintre noi se cuvine să urmărim îndemnul Sf. Apostol Pavel: „Toată amărăciunea și aprinderea și minia și strigarea și defăimarea să se lepede de la voi, împreună cu toată răutatea. Și fiți unul către altul buni, miloși, iertînd unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă în Hristos” (Efes. 4, 31—32).

I. Zăgorean

S M E R E N I A

Smerenia este o virtute creștină. În cartea „Învățătura de credință creștină ortodoxă” se arată că „smerenia este virtutea prin care creștinul recunoaște că toate darurile și însușirile bune le-a primit de la Dumnezeu și de aceea nu se mîndrește cu ele” (p. 410). Și nu se mîndrește cu asemenea daruri, pentru că se lasă cucerit întru totul de cuvintele Sf. Scripturi: „Ce ai care n-ai luat, iar dacă ai luat, ce te lauzi ca și cum n-ai fi luat” (I Cor. 4, 7). Aceasta înseamnă deci, în căldura duhului smerit, în puterea smereniei creștine, că ceea ce avem, ceea ce stă în ultima și, în același timp, în cea mai intimă cută a ființei noastre zidită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu ne poate fi un motiv de laudă. Ca al nostru poate fi socotit doar ceea ce, tot în duh de smerenie, adăugăm prin strădanii mereu crescînde întru desăvîrșirea ființei noastre, în întregul ei, după modelul, după statura Mîntuitorului Iisus Hristos.

Dar o stare asemenea celeia arătate mai sus ne poate fi numai spre îndemn și încurajare întru desăvîrșirea creștină. Și aceasta pentru că însușirile bune, așezate de Dumnezeu în ființa noastră, vin dintru început în întîmpinarea silințelor noastre spre desăvîrșire. Fiind conștienți că există în noi trebuie să și sîrguim, întemeiați pe ele, la binele și tot mai binele religios-moral. Și chiar dacă realizăm progres în această direcție, oricît de evident ar fi acesta, nu ni se cade să ne mîndrim, bine știind că în toată vremea vieții noastre trebuie să ne socotim nu ca ajunși, ci ca alergători spre țintă, spre punctul luminos al desăvîrșirii ființei noastre.

Pe de altă parte, trebuie să știm — și încercăm acest lucru în multe împrejurări din viața noastră — că alături de însușirile bune ne pîndesc și multe și felurite slăbiciuni.

Și că tocmai aici este cazul să se facă auzit și ascultat cuvîntul smereniei creștine. Dacă sîntem bucuroși să aflăm ce e bun în noi, să avem deci și curajul de a lupta împotriva a ceea ce este mai puțin bun în ființa noastră. Întru smerenie creștină, ni se cade să înțelegem că o asemenea luptă duhovnicească nu o putem duce singuri, și nici în singurătate, ci legați de sprijinul semenilor noștri, recunoscînd și însușirile bune ale acestora. „Așadar, smerenia nu stă împotriva cinstirii și dragostei de sine. Dimpotrivă, cu cît creștinul este mai pătruns de înalta vrednicie a firii sale și de înălțimea chemării sale, cu atât mai mult va și de prețuiește și darurile date de Dumnezeu lui și aproapelui, dar să recunoască și slăbiciunile sale și atîrnarea sa întru toate de Dumnezeu” (p. 410—411).

Dar smerenia creștină nu poate fi înțeleasă numai prin ceea ce am arătat pînă aici. Căci ea nici nu este numai una din cele mai alese virtuți creștinești, ci este temelia tuturor virtuților creștine. Într-adevăr, fără smerenie, „nu poate avea loc lucrarea harului dumnezeiesc, nici credința desăvîrșită, nici rugăciunea cuviincioasă, nici pocăința adevărată și nici stăruința în bine” (p. 411). Și toate acestea pentru o pricină de tot simplă, și anume că „credința nu-i decît smerenie a minții; ascultarea, smerenie a vocii; pocăința, smerenie a poftei și a patimilor” (p. 411).

Așa fiind, să nu uităm nici o clipă că atât Mîntuitorul Iisus Hristos, cît și Sf. Apostoli ne fac îndemn, prin cuvîntul și prin fapta lor, să ne împodobim viața cu virtutea smereniei. „Învățați de

la mine că sînt blînd și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29), ni se adresează Mîntuitorul. Și El a pecetluit un asemenea îndemn prin aceea că, Dumnezeu fiind, s-a smerit întru totul, luînd chip de om, chipul robului, chipul neputințelor noastre și trăind aieva o viață de lipsuri și de trudă, nicidecum urmînd a Sa mîrire, ci împlinind lucrarea Sa de mîntuire a noastră de sub povara păcatului. Dar din această smerenie Tatăl l-a ridicat întru cea mai luminoasă și desăvîrșită mîrire, așezîndu-l de-a dreapta propriei Sale mîrii, așa cum Biserica mărturisește — și noi cu ea — în Simbolul Credinței (Art. VI). El, Hristos, ne-a povățuit și ne povățuiește astfel neînțecat la urmarea Sa întru cele ale smereniei creștine.

Dar, după Mîntuitorul Iisus Hristos, chip de adevărată smerenie ne este Maica Sa, Sf. Fecioară Maria. Ea a primit de la Dumnezeu, prin îngerul Gavriil, cea mai bună veste pe care ar fi putut să o primească cineva: că în ea și din ea, prin puterea Duhului Sfînt, prin puterea Celui Prea Înalt, se va naște Fiul lui Dumnezeu (Luca 1, 35). La primirea unei asemenea vestiri, ea nu a arătat nici cel mai neînsemnat semn de mîndrie, ci, închinîndu-se, a rostit cu aleasă smerenie: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvîntul tău!” (Luca 1, 38), adică după cuvîntul auzit de la înger. Și în toată vremea vieții pămîntești a dumnezeiescului ei Fiu, ea a păstrat, în preajma Lui, un neînchipuit duh de smerenie.

În duh de smerenie au lucrat și Sf. Apostoli și toți Sfinții Bisericii, arătînd că numai „celor smeriți Dumnezeu le dă har” (I Petru 5, 5).

Firește, smerenia creștină, ca să fie întregă, se vedește prin anume însușiri. Între acestea, cel dintîi loc îl ocupă curăția, „adică (ea) să pornească cu adevărat din inimă: astfel înseamnă făcînd, mîndrie tănuită; să fie unită cu adevărată cinste și dragoste de sine și cu încredere în Dumnezeu; altfel este slăbiciune vinovată; să se arate prin fapte și să fie statornică în toate împrejurările; altfel n-are niciun preț moral” (p. 411). Cum ușor se poate înțelege, numai cînd este împodobită cu însușiri ca acestea, smerenia aduce roade, care stau din ascultarea de Dumnezeu, din împreună lucrarea cu harul sfințitor al Lui, din pacea și liniștea sufletului, din fuga de laude și de mîrii deșarte și de alte porniri rele, și din dreapta cinstire a aproapelui.

Știind deci că multe foloase duhovnicești putem avea prin smerenie, să și năzuim întru cîștigarea ei prin rugăciune stăruitoare către izvorul tuturor virtuților, către Dumnezeu; prin urmarea învățării și faptei Mîntuitorului Iisus Hristos și prin neînțecat și neclintită străduință în a face numai binele. Așa făcînd, sîntem în stare să înfrîngem pe cel mai mare dușman al smereniei creștine, să alungăm de la noi mîndria deșartă din care răsar multe și felurite rele pentru creștinul singuratic și pentru legăturile sale cu semenii săi. Fie-ne deci de învățatură „că, pe cînd mîndria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților” (p. 412). Și să nu uităm nici o clipă, că smerenia curățește viața noastră, o îmbogățește și o înalță; că datorită ei cîștigăm partășie la bună prețuire de către Dumnezeu și de către oameni.

D. Călugăr

Industria românească în plin avânt

Presă, radio și televiziunea, activități speciale cultural-artistice de masă, casele de cultură, căminele culturale, bibliotecile, cluburile, universitățile populare, concursuri de creație și interpretare, festivaluri ale formațiilor corale muncitorești și țărănești, expoziții diverse și încă multe asemenea manifestări aduc în atenția noastră a tuturor, în aceste zile, un eveniment patriotic deosebit și anume împlinirea, în 30 decembrie, a 25 de ani de la proclamarea Republicii. Această aniversare constituie totodată un potrivit prilej de popularizare a importanțelor realizări dobândite de poporul român de la deplina instaurare a puterii populare la noi în țară.

Desigur că, pe lângă profunde transformări politice și sociale care au avut loc la noi în țară de la înlăturarea monarhiei, ceea ce iese mai mult în evidență dintre realizările economice este, după cum știm, industria. Așa după cum arată atât statisticile noastre pe plan intern, cât și statisticile internaționale, industria românească este în plin avânt, cunoscând un ritm de dezvoltare din cele mai avansate sau mai rapide din lume. În ceea ce privește unele produse tradiționale să spunem așa — metalurgie, electricitate, textile etc. — producem astăzi, după cum ne este cunoscut, doar în câteva zile ceea ce se producea într-un an întreg în 1938 la noi în țară. S-a născut apoi o gamă mare de noi produse industriale, toate județele țării posedând sau construind an de an bogate și puternice întreprinderi, uzine, fabrici etc., unele constituind adevărate rarități pentru întreaga Europă, în ce privește dimensiunile, ca de pildă Combinatul metalurgic de la Galați, Combinatul pentru industrializarea lemnului de la Sebeș (jud. Alba) etc., sau fabrica „Nettex” din Bistrița, în ce privește produsele.

A le descrie pe toate acestea ar trebui de bună seamă multe și întinse volume de cărți, după cum, de altfel, se și scriu. De aceea, în aceste rânduri vom zăbovi puțin doar asupra câtorva elemente mai semnificative din industria noastră, care aduc mari beneficii țării și deci și nouă fieștecăruia în parte, dar care ne onorează în același timp și peste hotare.

Așa de pildă Combinatul siderurgic de la Galați, acest „titan al industriei grele românești”, — cum bine i s-a spus — este cunoscut nu numai de marii consumatori de metal din țară, ci și de departe peste hotare, în 14 țări ale lumii, în care se exportă produsele sale. În etapa finală, acest Combinat va produce anual peste 5.000.000 tone de oțel. Să nu uităm că Combinatul gălățean mai dispune de o uzină de piese cu schimb și reparații siderurgice, o fabrică de var metalurgic, o fabrică de blocuri dolomitice, o fabrică de oxigen, o centrală termoelectrică de 160 MW ș. a.

Să nu uităm de asemenea că industria constructoare de utilaj petrolier din țara noastră se situează pe locul al treilea din lume, în ceea ce privește volumul producției, și pe locul al doilea în privința exportului. Important este de știut și aceea că aceste utilaje sînt creația specialiștilor români. Instalațiile noastre de foraj permit săparea unor sonde pînă la 7.000 m adîncime, iar în prezent este în curs de realizare o instalație de foraj și mai puternică, capabilă să atingă adîncimi de peste 8.000 m. Printre beneficiarii acestor instalații se numără țări cu o puternică industrie petrolieră, cum sînt: U.R.S.S., Argentina, Brazilia, Algeria ș. a.

De reținut totodată că pe plan mondial a cunoscut și cunoaște o mare dezvoltare industria chimică, ramură industrială care la noi este relativ tînără. Așa se face că conducerea noastră de stat i-a acordat atenția cuvenită, pe tot cuprinsul țării intrînd în ultimii ani în funcțiune obiective industriale de mare capacitate, ca de exemplu: Combinatele de îngrășăminte chimice de la Craiova, Turnu Măgurele, Tîrgu Mureș, Combinatul petrochimic Ploiești; fabricile de sodă și alcool de la Combinatul chimic Rîmniceu Vilcea; Uzina de fibre poliesterice din Iași; Uzina policolor, București; Uzina chimică de la Valea Călugărească, care va deveni cea mai mare producătoare de acid sulfuric din țară ș. a. Produsele industriei noastre chimice, ca: îngrășăminte, mase plastice, cauciuc sintetic, fibre sintetice, lacuri și vopsele, medicamente și alte materiale sînt cunoscute de zeci de țări de pe toate cele cinci continente. La sfîrșitul actualului cincinal, industria chimică va deveni una dintre principalele ramuri exportatoare ale economiei noastre naționale.

Nu este de prisos să știm în același timp că creația tehnică românească, sau inteligența tehnică, cum se mai spune, se bucură de o mare apreciere peste granițele țării. Așa de pildă cu prilejul unor expoziții organizate la Bruxelles, Viena, Londra etc., 38 de invenții românești au fost distinse cu medalii de aur și 15 invenții cu medalii de argint.

Rod al cercetărilor, al acestei inteligențe tehnice românești, sînt și produsele „de vîrf” ale industriei din Patria noastră, expuse la cea de-a doua ediție a Tîrgului internațional, găzduit la București în octombrie 1972, ca de exemplu: Rotorul paletat de medie presiune al turbinei de 330 MW, realizat de Uzina de mașini grele din București, despre care se spune că „este cel mai complex și prestigios produs industrial din cîte s-au fabricat vreodată în România”; Calculatorul Felix-256, capabil să execute pînă la 200.000 de operații matematice pe secundă; autotransformatorul gigant de 400 MVA 400 KV (în machetă), cel mai mare

produs de acest gen realizat pînă azi în țara noastră; strungul carusel de 1.250 mm cu comandă numerică; saro 25 și saro 42, cele mai noi tipuri de strunguri românești, fabricate de cea mai tînără întreprindere de acest gen din țara noastră: Uzina de strunguri de la Tîrgoviște, precum și locomotive electrice, motoare electrice, autocamioane, tractoare, autoturisme, avioane, elicoptere, mașini agricole, o gamă larg diversificată de aparate și utilaje speciale de măsură și control, aparatură destinată cercetărilor etc.

În cei 25 de ani de la proclamarea Republicii Populare Române, în 1965 țara noastră devenind Republica Socialistă România, Patria noastră a cunoscut o puternică dezvoltare industrială.

Desigur că acest important sector al economiei naționale va cunoaște, în continuare, noi îmbogățiri, care vor ajuta ca Patria să înflorească și bunăstarea obștească să crească tot mai mult, prin munca devotată a noastră a tuturor.

T. R.

INFORMAȚII

♦ Luni, 25 septembrie 1972, la Mănăstirea Brîncoveanu de la Sîmbăta de Sus, jud. Brașov, a avut loc reînhumarea rămășițelor pămîntești ale adormitului în Domnul Gheorghe Mladin († 1931 la Petroșani), tatăl Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Rămășițele în cauză au fost așezate, după toată rînduiala noastră creștinească, alături de ale răposatei Letiția Mladin († 1972), de față fiind Î. P. S. Sa, însoțitori de la Centrul arhiepiscopal și obștea mănăstirii.

Reamintim cu acest prilej, că adormitul în Domnul Gheorghe Mladin s-a născut în Abrud, în anul 1859, din familie de mineri, el însuși devenind un vrednic muncitor miner pe meleagurile Munților Apuseni, iar apoi miner la minele de cărbuni din bazinul Petroșanilor, unde și-a dat și obștescul sfîrșit.

♦ Duminică, 10 septembrie 1972, credincioșii parohiei Orțișoara, jud. Timiș, au trăit clipe de duhovnicească bucurie deoarece și-au văzut împlinită dorința de a se ruga și a preamări pe Dumnezeu într-o biserică nouă, clădită prin propriile lor strădanii. Atît slujba tîrnosirii cît și Sf. Liturghie ce a urmat au fost oficiate de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Răspunsurile au fost date de toți credincioșii. La momentul potrivit, Î. P. S. Sa a vorbit despre credința în Dumnezeu și efectele ei care, în parohia Orțișoara, s-au materializat într-o nouă biserică.

Pentru strădaniile depuse în construirea bisericii, preotul-paroh Octavian Dihor a fost distins cu rangul de sachelar.

La serviciul religios din noua biserică a participat și preotul romano-catolic din comună.

♦ Luni, 11 septembrie 1972, a sosit la Timișoara un grup de studenți și studențe în teologie luterană de la Universitățile din Heidelberg și Marburg, condus de pastorul Karl Foitzik de la Augustana Hochschule (Neuendettelsan-R.F.G.). Oaspeții au vizitat biserica de lemn din incinta reședinței mitropolitane, Catedrala mitropolitană, colecția de artă veche bisericească și unele biserici din oraș. Au fost primiți în audiență de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, participînd totodată la vecernia oficiată în catedrală.

♦ Preoții și credincioșii parohiei Arad-Centru, arătîndu-și grija lor pentru continua împodobire a bisericii „Adormirea Maicii Domnului” — biserică tîrnosită la 22 oct. 1967 de P. F. Patriarh Justinian — au inițiat și executat la sfîntul locaș, în cursul lunii iulie a. c., o serie de lucrări de reparații și întreținere. Duminică, 13 august 1972, P. S. Episcop Teoctist a săvîrșit slujba de binecuvîntare a acestor lucrări, rostind credincioșilor un bogat cuvînt de învățătură.

♦ În parohia Sepreș, prot. Arad, credincioșii, datorită atașamentului lor pentru credința străbună, au făcut bisericii importante reparații, împodobind-o și cu un frumos iconostas sculptat în atelierele Sf. Patriarhii. P. S. Episcop Teoctist al Aradului a binecuvîntat strădaniile acestor vrednici credincioși, Duminică, 20 august a. c., cînd le-a sfințit după datină. Cei prezenți au avut bucuria trăirii unei simțite slujbe arhieresti, cu care prilej au ascultat o înălțătoare predică și, cu fiiască emoție, au asistat la săvîrșirea de către Ierarh

a Tainei Hirotoniei, candidatul la preoție Constantin Barna primind harul diaconiei.

♦ Înconjurat de sobor de preoți și diaconi, P. S. Episcop Teoctist al Aradului a săvîrșit Duminică, 27 august 1972, binecuvîntarea lucrărilor ce s-au făcut la biserica „Sf. Trei Ierarhi” din parohia Troaș, prot. Lipova. În cuvîntul de învățătură adresat credincioșilor P. S. Sa le-a arătat însemnătatea prezenței și participării lor active la sfintele slujbe din biserică.

♦ Prin jertfele lor, credincioșii filiei Berindea, par. Lipova, prot. Ineu, au împodobit locașul lor de închinare cu frumoasă pictură în frescă. Duminică, 3 septembrie a. c., P. S. Episcop Teoctist al Aradului a săvîrșit tîrnosirea acestei biserici. Sf. Liturghie arhierescă și cuvîntul de învățătură al P. S. Sa au fost urmărite cu multă atenție de credincioșii prezenți în biserică. P. S. Episcop Teoctist a asistat apoi la vecerniile din bisericile parohiilor Buhani și Sebiș și a cercetat bisericile parohiilor Prăjești, Donceni, Dezna și Aldești-filia Voivodeni din prot. Ineu — peste tot dînd îndrumări credincioșilor de a păzi și păstra credința strămoșească.

♦ Preotul și credincioșii din parohia Cil, prot. Ineu, după ce au reparat și împodobit biserica lor parohială și au împrejmuț-o cu un frumos gard din fier — au făcut pofire P. S. Episcop Teoctist de a binevoi să binecuvinteze lucrările făcute și să așeze Sfinte Moaște și Evangheliști la altarul bisericii. Dorința lor s-a împlinit Duminică, 10 sept. 1972, cînd P. S. Sa a tîrnosit această biserică, iar cu prilejul Sf. Liturghii arhieresti a săvîrșit hirotonia întru diacon a licențiatului în Teologie Ioan Roșu, credincioșilor împărășindu-le un bogat cuvînt de zidire creștinească.

♦ Duminică, 24 septembrie 1972, a avut loc sfințirea bisericii din parohia Noul Săsesc, prot. Mediaș, săvîrșită, din încredințarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, de către P. S. Episcop Visarion Rășinăreanu, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Au fost de față numeroși credincioși, precum și pastorul evanghelic-luteran din localitate, Lutsch Werner.

La sfîrșitul Sf. Liturghii arhieresti au vorbit C. pr. local Augustin Lăpădatu, iar apoi P. S. Episcop-vicar Visarion, care a insistat cu deosebire asupra frumuseții conviețuirii împreună a fraților de aceeași limbă și credință.

În ajun, sîmbătă, 23 septembrie a. c., P. S. Sa a săvîrșit vecernia în parohia Laslea, în ambele parohii fiind întîmpinat de preoți și credincioși, în frunte cu P. C. prot. P. Boeriu (Mediaș).

♦ Duminică, 1 octombrie 1972, tot din încredințarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Visarion a săvîrșit sfințirea bisericii din parohia Cornești, prot. Sighișoara. P. S. Sa a fost înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. prot. I. Dragolea (Sighișoara).

La momentul cuvenit de la Sf. Liturghie arhierescă ce a urmat slujbei de sfințire a bisericii a fost hirotonit întru diacon tînărul teolog I. Morcan.

Au vorbit credincioșilor: C. pr. local I. Roman și P. S. Episcop-vicar Visarion, care zăbovește cu deosebire asupra importanței actului Reîntregirii Bisericii noastre strămoșești din Transilvania.

Sfințirea bisericii din Teleac (prot. Reghin)

Prin construirea noii biserici din Teleac (prot. Reghin, jud. Mureș), cât și prin mișcătorul praznic al sfințirii acestei biserici, conștiința ortodoxă s-a înrădăcinat adânc în sufletele credincioșilor români din această parohie revenită, al căror atașament față de Biserica strămoșească este cât se poate de evident.

Sfințirea a avut loc Duminică, 1 octombrie 1972, de către I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care a fost însoțit de la Sibiu de P. C. vicar Tr. Belășcu, P. C. prof. Gh. Șoima, P. C. cons. Gh. Papuc și P. C. arhidiacon I. Belog.

Slujba sfințirii bisericii, precum și Sf. Liturghie arhierescă au fost urmărite cu un deosebit interes.

La priceasnă a predicat P. C. vicar Tr. Belășcu, care, plecând de la cuvintele Psalmistului: „Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună“ (Ps. 132, 1), evocă neajunsurile de altă dată provocate de dezbinarea între frații de aceeași limbă și credință, impuse de forțe străine aspirațiilor și intereselor poporului nostru, precum și bucuria regăsirii noastre în sinul Bisericii străbune, prin actul Reîntregirii din 1948.

La sfârșitul Sf. Liturghii a vorbit C. pr. local I. Badea, care face o scurtă prezentare a lucrărilor de reconstruire a bisericii, mulțumind I. P. S. Mitropolit Nicolae pentru bucuria pe care o face credincioșilor săi prin prezența I. P. S. Sale, sfințindu-le biserica, la care au lucrat cu atâta dăruire și jertfelnicie.

Pentru străduința arătată, C. pr. I. Badea a fost hirotosit sachelar.

În continuare a vorbit dl. pastor reformat Barabas Francisc din Petrilaca de Mureș, prezent la praznic, care zăbovește, între altele, asupra dra-

gostei lui Iisus Hristos, în care astăzi, în țara noastră, sîntem una, credincioșii tuturor cultelor, indiferent de naționalitate, și în felul acesta sprijinim poporul nostru în munca lui pentru o viață mai bună.

„Un cald cuvînt de învățătură a rostit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care arată între altele ținta bună spre care se îndreaptă toate lucrurile din lume, potrivit legii dezvoltării, a creșterii spre desăvîrșire, ceea ce se observă atît în viața personală a fiecăruia, cît și în viața familiilor și a popoarelor. Acest lucru se observă și în viața Bisericii noastre, care a crescut mereu din timpul cînd Sf. Apostol Andrei a propovăduit în părțile Dobrogei, credincioșii români fiind totdeauna într-o singură Biserică românească, a moșilor și strămoșilor noștri.

„Chiar dacă s-a întîmplat — spune I. P. S. Sa — că împăratul de la Viena, care a stăpînit o vreme prin părțile acestea, a căutat să rupă credincioșii români ortodocși de la credința strămoșească, el n-a reușit, pentru că 90% din credincioșii români au rămas neclintiți în Biserica Ortodoxă și numai 10% au fost smulși cu ajutorul tunurilor lui Bucov, care a dărîmat peste 150 de mănăstiri în Transilvania, ca să-i treacă la legea împăratului. Dar și acești credincioși au păstrat neclintit legea strămoșească, rămînînd una cu credincioșii ortodocși.

De aceea noi astăzi ne bucurăm că și cei 10% sînt cuprinși în Biserica Ortodoxă Română și acum nu mai este nici o deosebire, cum nu a fost nici înainte, și ne simțim cu toții frați, îmbrățișați în dragostea lui Iisus Hristos, în credința noastră strămoșească. Prin această unitate noi sprijinim și unitatea poporului nostru. Pentru ca po-

porul să poată realiza lucruri cu adevărat mari trebuie să fie unit. Dvs. știți că atunci cînd în familie este înțelegere între soț și soție, între părinți și copii, atunci în familia aceea se pot face lucruri bune, lucruri frumoase.

Ori țara noastră este o familie mare, iar noi toți sîntem fiii acestei familii, și dacă în familia aceasta unul zice una și altul zice alta, dacă este dezbinare și neînțelegere, desigur că se tulbură bunele legături între membri familiei și treaba nu merge bine. Pe cînd dacă în această familie este unitate, este înfrățire, este dragoste, dacă noi toți credincioșii ortodocși sîntem una, atunci această unitate a noastră nu numai că întărește Biserica noastră, dar ajută și la unitatea poporului nostru, la unitatea Patriei noastre.

I. P. S. Sa a exprimat și alte asemenea învățături și povețe credincioșilor din Teleac, îndrumîndu-i la unitate și la activitate, la muncă spre tot lucrul bun, pentru propășirea patriei.

La agapa care a urmat în casa credinciosului V. Haba, în prezența oaspeților și a consiliului parohial, au vorbit pe aceeași linie de bună conviețuire frățescă între noi, fiii Bisericii Ortodoxe Române Reîntregite, și între credincioșii altor culte și naționalități: C. pr. I. Badea, P. C. prot. M. Ciobanu (Reghin), dl. dr. E. Nicoară (Reghin), P. C. cons. Gh. Papuc și P. C. vicar Traian Belășcu.

A răspuns I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, mulțumind tuturor, a exprimat gânduri de omagiu pentru P. F. Părinte Patriarh Justinian, pentru Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Sfințirea bisericii din Teleac va rămîne o amintire de neuitat pentru credincioșii din această parohie și jur, după cum înșiși au mărturisit. Ea a fost un fericit prilej de întărire a dragostei lor față de credința străbună. Rep.

Sfînta Taină a Botezului

(Urmare din pag. 1)

credinciosului la o viață nouă, sfîntă și cu adevărat creștină (Ioan 3, 6; Tit 3, 5; Gal. 3, 27); c) Dobîndirea calității de fiu al lui Dumnezeu și de membru al „Trupului lui Hristos“, adică al Bisericii (I Cor. 12, 13; Gal. 3, 26—28); d) Îndreptățirea la fericirea vieții veșnice (Marcu 16, 16; Tit 3, 5).

De aceea, Mîntuitorul numește Botezul cu apă și Duh „naștere din nou“, „naștere de sus“, în urma căreia credinciosul se curățește de păcate și se sfințește (Ioan 3, 3—7). Sf. Ap. Pavel îl numește „înnoire“ a vieții (Rom. 6, 3—5), iar Sf. Ap. Petru spune: Botezul este împărțit „spre iertarea păcatelor“ (F. Ap. 2, 38).

Botezul creștin este de neapărată trebuință tuturor credincioșilor pentru mîntuire, căci prin el se face împreunarea cu Hristos. Fără el nici copiii nu pot fi împreunați cu Hristos.

3. Nevoia de a împărțasi Botezul este întemeiată și pe Vechiul Testament. În Testamentul Nou ni se spune că Botezul creștin a fost închipuit — încă în Vechiul Testament — prin tăierea împrejur, potop și trecerea prin Marea Roșie sub conducerea stîlpului de foc. Aceste semne vestitoare ale Botezului au fost date pentru toți credincioșii.

Astfel, a) Tăierea împrejur închipuia Botezul (Col. 2, 11—13) și trebuia făcută la toți pruncii de parte bărbătească, la opt zile după naștere (Fac. 17, 9—14; Lev. 12, 3); b) Potopul de pe vremea lui Noe închipuia Botezul (I Petru 3, 20—21); de unde rezultă că precum nici un membru din familia lui Noe n-ar fi putut scăpa de piere fără corabie, tot așa nici un credincios nu poate fi mîntuit fără darul Sf. Duh, care se dă prin Botez; c) Trecerea prin Marea Roșie sub conducerea mîntuitoare a stîlpului de foc închipuia Botezul creștin (I Cor. 10, 1—2).

4. Condițiile primirii Botezului de către credincioșii vîrstnici sînt credința și pocăința.

Din Sf. Scriptură rezultă că credința a fost cerută de: a) Mîntuitorul (Marcu 16, 16; Matei 28, 19); b) Diaconul Filip (F. A. 8, 12); c) Sf. Ap. Petru (F. Ap. 2, 38; 10, 33—34); d) Sf. Ap. Pavel (F. Ap. 16, 14—15, 30—32; 18, 8).

5. Pruncii pot fi botezați și fără să aibă credință și pocăință. Temei în acest sens sînt cazurile relatate de Sf. Scriptură, în care chiar unii credincioși vîrstnici au fost botezați fără a fi avut mai dinainte credință și pocăință: a) Botezarea temnicerului din Filipi (F. Ap. 16, 33); b) Botezarea Lidiei împreună cu toți ai ei (F. Ap. 16, 14—15); c) Botezarea ucenicilor din Efes (F. Ap. 19, 1—6); d) Botezarea celor trei mii de suflete

din Ierusalim (F. Ap. 2, 41); e) Botezarea Samaritiei (F. Ap. 8, 4—26); f) Botezarea prigonitorului Saul în Damasc, de către Anania, în urma minunii de pe drumul spre Damasc (F. Ap. 9, 18; 22, 16; Rom. 10, 17).

6. Botezul poate fi împărțit pruncilor noștri pe temeiul credinței nașilor. Dovadă în acest sens sînt cazurile în care Mîntuitorul: a) a vindecat pe sluga din Capernaum pentru credința stăpînului său (Matei 8, 5—13); b) a vindecat pe fiica femeii cananeence pentru credința mamei sale (Matei 15, 22—28); c) a vindecat pe fiul lunatic pentru credința tatălui său (Matei 17, 14—18); d) a înviat pe fiul văduvei din Nain pentru credința mamei sale (Luca 7, 11—15); e) a înviat pe fiica lui Iair pentru credința tatălui său (Luca 8, 41—55).

7. Botezul se împărțase numai o singură dată, adică dacă este valid, el nu poate fi repetat. Numai în chip condiționat se poate repeta Botezul.

8. Botezul poate fi împărțit numai de preoți. Excepție de la această regulă face Botezul „din necesitate“ (în cazul cînd există riscul ca pruncul să moară nebotezat), care poate fi săvîrșit — la dorința părinților — de un credincios mirean — bărbat sau femeie — cu apă sfințită și cu rostirea formulei de consacrare: „Botează-se...“.

9. Botezul creștin cu adevărat ortodox se săvîrșește cu apă sfințită, iar forma lui externă este cufundarea în apă de trei ori, în numele Sf. Treimi (Matei 28, 19; Ef. 5, 25—26; Tit 3, 5).

C. Sîrbu

Prăznuirea Sf. Iosif cel nou de la Partoș

Cu ceremonialul devenit deja tradițional, la catedrala mitropolitană din Timișoara a avut loc prăznuirea Sfîntului Iosif cel Nou de la Partoș, fost mitropolit al Timișoarei între anii 1650—1653. Pomenirea Sfîntului, fixată în calendar la data de 15 septembrie, a început o dată cu vecernia din seara zilei de 14 septembrie, după ce la vecernie din Duminica premergătoare corul catedralei a executat Oratoriul Sfîntului Iosif de la Partoș, lucrare inspirată din viața Sfîntului și compusă de maestrul Filaret Barbu. Slujba a fost oficiată de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului împreună cu un sobor de preoți și diaconi. După terminarea slujbei, preoți anume

rînduiți, împreună cu credincioși au rămas în tot cursul nopții în priveghere. În acest timp s-au oficiat paraclise și acatiste și s-au făcut diferite rugăciuni particulare celor ce au cerut. În dimineața zilei de 15 septembrie, adică în ziua praznicului, s-a oficiat utrenia și maslul de obște, iar la ora 9,30, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului a slujit Sf. Liturghie arhierescă. După cuvîntul de învățătură al Înalt Prea Sfinției Sale, s-a făcut cuminecarea credincioșilor care s-au pregătit a primi această Sf. Taină. După masă, la ora 18, s-a oficiat vecernia, slujită tot de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae. Tot în cadrul acestei vecernii, corul catedralei a cîntat „Requiemul compus de maestrul Filaret Barbu.

La fiecare din aceste servicii religioase au fost rostite predici de către Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, P. Cuv. Părinte Timotei Sevicu, vicar, și P. C. Părinte Constantin Comșulea, consilier eparhial.

Sărbătorirea Sfîntului Iosif cel Nou de la Partoș s-a făcut prin oficierea slujbelor rînduite și la toate bisericile parohiilor aflate în cuprinsul Eparhiei.

Prot. Gh. Geția

Intrarea în Biserică*

Așa te vede dubul meu, Stăpînă:
Te duce Ana, maica-ta, de mînă.
Cum urci cu pași mărunți pe sfînta scară,
În ochi porți cerul nopților de vară.
Și părul tău e caier de lumină,
Smerit în rugă, trupul mic se-nclină
Și fața de copil așteaptă harul,
Ca să-ți picteze slava, iconarul.
Topit-a-n flăcări vechea lui comoară,
A prefăcut-o-n pulbere ușoară
Și pata de argint a hainei tale
A încrustat-o-n raze, ca în zale.
În juru-ți focul curge ca o apă,
Cu frăgezimi de muguri care crapă,
Mînuța poartă lujerul de floare,
Iar Sfîntul Dub, în filșăiri ușoare,
Cu vraja curăției și a milei,
S-a așezat pe umărul copilei.
Din norii albi și moi ai înălțimii,
Cumînți, îți ies în cale, Herwimii.
În cuvîntă mare iconarul
Cu fir de-arnici a-ncondeiat chenarul,
Iar sus de tot, pe cea din urmă treaptă,
Potirul sfînt al jertfelor te-așteaptă.

Z. Lațcu

* Sărbătorită în 21 noiembrie.